

Uvodnik

Leta 1976 mi je Louis Dandrel, ki je bil tedaj direktor France Musique (Glasbeni program na francoskem nacionalnem radiu. (Op. prev.)), predlagal, naj napišem in zrežiram serijo oddaj o zgodovini razmerij med glasbo, oblastjo in denarjem. Navdušeno sem se vrgel na delo, izbiral dela, izvedbe, besedila. V oddajah sem postavil tezo: glasba je preroška. Na sporedu so bile sedem zaporednih večerov. Štirinajst ur programa, redke privilegij!

Naslednje leto sem o tej temi napisal knjigo, ki jo odtlej nenehno ponatiskujejo in so jo prevedli v kakih petnajst jezikov.

V petindvajsetih letih je veliko stvari, ki sem jih tedaj napovedoval kot prerokbo glasbe, postalo realnost ali celo banalnost: ujetost resne glasbe v slepo ulico, oglušljivost »zabavne glasbe«, repetitivna glasba, karaoke, novi instrumenti, razvoj glasbene prakse, diktatura mladosti, nomadizem, nove oblike distribucije, boj za avtorske pravice, globalizacija, informacijska družba, urbano nasilje, užitek v ustvarjanju glasbe, brezplačnost, neuspeh cenzure ...

Hotel sem prebrati to besedilo, da bi mu dodal kakšno poglavje o tem, kar je glasba 20. stoletja napovedala za 21. stoletje. A ker ne pišem več tako kot nekoč in ker je muzikologija zelo napredovala, sem vse napisal na novo, da bi jasneje izpostavil prepričanje, ki ga še vedno ohranjam: glasba je izjemno sredstvo za predvidevanje prihodnosti družb in preprečevanje njihovega samomora.

Ker sam nisem mogel nikoli živeti brez glasbe, se mi je zdelo najnujnejše spomniti, da ostaja prav glasba eden zadnjih upov človeštva.

Jacques Attali